Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13. Den 1ste April 1882. 31te Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

holdt i Provo den 28de Aug. 1881.

(Efter «Deseret News.»)

(Fortsat fra Side 183.)

Skal vi være Frelsere, hvad har vi da at gjøre? Bygge Templer og gjøre Tjenesten i dem, medens andre paa hin Side Sløret er sysselsat med samme Forretning som vi, men i en anden Stilling og under andre Omstændigheder. De prædiker for de Aander, som er i Fængsel. De forretter hellige Handlinger, som vi ikke har noget at gjøre med. Vi administrerer i saadanne, som Gud har aabenbaret for os; og naar vi udretter dem rigtigt, saa anerkjender han dem. Ligesaa naar I Ældster har været ude at prædike. I sagde Folket, at dersom de omvendte sig fra deres Synd og blev døbt, saa skulde de faa den Hellig-Aand, og det skete efter eders Løfte. Gud bifaldt disse Handlinger og I er alle Vidner dertil. Gud har sagt, at det tilkommer ham at drage Omsorg for sine Hellige. Men saa tilkommer det os at være Hellige.

Dersom vi er flittig og tro i vort Kald paa Jorden, og vi gaar bagom Sløret, og bliver forenet med vort Kvorum der, og vedbliver at virke, hvad skal vi da have at gjøre? Alle disse foranstalter at store utallige Hærskarer, som ikke har havt Leilighed til at høre eller adlyde Evangeliet i denne Verden, skal have Leilighed herefter. Men hvo skal administrere for dem? Skal vi? Nei, de er udenfor vort Omraade; men der er et Præstedømme der; og der er et Sted for de Halvfiers, for Høipræsterne osv. Hvad skulde de Tolv gjøre, som levede i Asien? Der staar skrevet at de skal sidde paa tolv Throner og dømme de tolv Israels Stammer. Og hvad skal de Tolv, som var paa dette Land? De skal dømmes af de

Tolv, som Jesus udvalgte i Judæa; og de selv vil dømme denne Verdensdels Folk; og rimeligvis vil Præsidentskabet og de Tolv af denne Kirke have noget dermed at gjøre med Hensyn til disse som lever her i denne Tidsalder.

Naar vi her har gjort, hvad vi kan for disse, som vi har noget Kjendskab til, saa vil vi behøve Meddelelse fra hinsides Sløret for at vide hvem vi skal blive døbt for, og jeg tænker at de derværende Authoriteter vil være villig til at underrette os om disse Ting. Men det bør os at bygge Templerne, og hjelpe Fædrene at frelse deres Børn, og Børnene at frelse deres Fædre Vi behøver deres Hjelp og de behøver vores.

Vi seer at vi har et stort Arbeide liggende for os. I Halvfierser, I Høipræster, I er ikke her for at udfinde hvad I skal spise eller drikke, eller hvormed I skal klæde Eder. I er ikke her for at kjævles om Smaating og handle som I vil. Jesus sagde: Fader! din Villie skee; og at han kom ikke for at gjøre sin egen Villie, men Faderens, som sendte ham. Og der hans Disciple kom til ham og sagde: „Lær os at bede ligesom Johannes lærte sine Disciple," saa lærte han dem at sige: „Vor Fader! Du, som er i Himmelen. Helliget vorde dit Navn. Til os komme dit Rige." Eller med andre Ord: „Lad Guds Regjering og Regler blive stadfæstet." „Din Villie skee paa Jorden som den skeer i Himmelen." Saaledes følte han, og saaledes føler alle gode Brødre og Søstre og enhver trofast Ældste i Israel. Hvad kom Joseph Smith for? For at gjøre sin Faders Villie. Hvad var Brigham Youngs Pligt? Det samme. Hvad er min? Det samme.

Da Disciplene ønskede at vide hvo af dem skulde være størst, tog Jesus et lidet Barn og satte det midt iblandt dem og sagde: „Sandelig siger jeg Eder, uden I omvender Eder, og bliver som Børn, kommer I ingenlunde ind i Himmeriges Rige. Derfor, hvo sig selv fornedrer som dette Barn, han er den Største i Himmeriges Rige."

Lad os ikke tale om vor Værdighed; vi har ingen uden Gud giver os den. Vi behøver Enighed og Harmoni iblandt os, idet Enhver lader sig regjere af Evangeliets Regler og Guds Lov.

Her ønsker jeg at tale lidt om et vist Princip. Der har været en ikke ubetydelig Udestaaelse imellem Folket i Provo og dem i Saltsøstad om Vand. I burde komme tilsammen som forstandige Mænd, og kunde I saa ikke komme til Forlig, saa kunde I fremlægge Sagen for eders Høiraad og saa den drøftet og afgjort der. Og jeg vil sige Eder her idag, at dersom I fremlægger denne Sag for de Ugudeliges Domstol skal I blive udelukket af Kirken. Forstaar I det? Dersom jeg har Noget at sige i denne Sag saa ønsker jeg at blive hørt, og jeg siger Eder i Israels Guds Navn, vi vil ikke taale saadant skammeligt Brud paa Guds Lov blandt de Sidste-Dages Hellige. Ingen skal beholde sin Plads i Guds Kirke, eller præsidere i den Kirke, som vil overtræde Guds Lov, og søge hen til de Ugudelige, eftersom vi har Guds Lov at rette os efter. Det er min Mening derom. Og vi vil udføre det med Guds Hjelp; for vi vil ikke taale saadan Uret; og om de gjør det i det andet County vil vi behandle dem ligedan. Det er paa Tiden, at vi skulde aflægge slige Daarskaber og Taabeligheder og holde os til Sandheden og bygge paa den, og understøtte Guds Kirke paa Jorden. Og hvis vi gjør det, vil vi blive til Herrens Velsignede, og vort Afkom tilligemed os; og gjør vi det

ikke, saa vil vi ikke blive det, og dette vil ikke være noget Zions Land for os. Men det vil være et Zions Land. Guds Værk vil gaa fremad, men de Ugudelige skal blive udelukket af denne Kirke. Jeg vil ikke have Fælesskab med dem; og hvo, som haver Fælesskab med dem, den handler paa sit eget Resiko; thi jeg vil ikke have noget at gjøre dermed. Gud har givet os Love til at ordne disse Ting og til at afgjøre alle vore Sager for et Høiraad, under Veiledning af inspirerede Mænd, som er ordineret til det hellige Præstedømme og beskikket til at dømme i hvad Sager, der fremføres for dem. Og naar vi henvender os til de Ugudelige sælger vi os til Djævelen, og om Nogen gjør det vil vi ikke tilstede ham Fælesskab med de Hellige og en Plads i Kirken.

Lad nu saa mange, som samtykker i dette oprække den høire Haand. (De Forsamlede rakte Hænderne op.) Nu, Broder Smoot, see til at det bliver udført.

Brødre og Søstre, Gud velsigne Eder og lede eder paa Livets Sti. Taler jeg tydeligt? Gud vil at jeg skal tale tydeligt. Jeg kommer ikke her for at oversmøre Eder med utilberedt Kalk, men at sige Eder Sandheden. Og eftersom han har kaldet os til høie Privilegier, til Throner og Fyrstendømmer og Herredømmer, og til at blive Frelsere paa Zions Bjerg, og til at blive Konger og Præster for Gud, og vore Hustruer Dronninger og Præstinder for deres Mænd, eftersom Gud har saaledes beskikket os, saa vil vi i Israels Guds Navn beflitte os paa at udføre det. Og vi vil finde nok, som vil være tro til Gud og hans hellige Præstedømme. Og Guds Gjerning vil skride frem, Zion vil blive stadfæstet, og Guds Rige opbygget, og intet Menneske kan standse dets Fremgang. Amen.

De tolv apostoliske Dommere.

(Efter «Millennial Star».)

(Fortsat fra Side 157.)

Jakob den Mindre.

Vi har allerede omtalt Jacob den Store, som var en af Zebedæi Sønner. Denne menes at have været en Søn af Joseph, som Jomfru Maria blev gift med, en Søn med hans første Hustru Escha; thi Maria var Tømmermandens anden Hustru efter patriarkalsk Vis. Jerome skriver, „Escha, Josephs første Hustru, var en Datter af Aggi, som var Broder til Zacharias, Johannes den Døbers Fader.“ Følgelig var denne Jacob paa sin Moders Side en Fetter til Jesus, og hans Broder efter det faderlige Forhold, eftersom Joseph var som Fader for Jesus. Paulus kalder ham „Herrens Broder.“ Han lader til at have været fremragende og indflydelsesrig blandt Apostlerne efter Jesu Himmelfart; thi da den Diskussion fandt Sted angaaende omvendte Hedningers Omskjærelse, og om Afholdenhed fra visse Spiser, udtalte han sig saaledes: (see Ap. Gj. 15, 13. 20.) „Men der de

havde hørt op at tale, tog Jacob til Orde og sagde: I Mænd, Brødre, hør mig! Simon har fortalt hvorledes Gud først saa til Hedningerne for at tage et Folk af dem efter sit Navn. Og dermed stemmer Profeternes Taler overens, som skrevet er: derefter vil jeg vende tilbage og atter opbygge Davids nedfaldne Paulun, og det Omkastede deraf vil jeg atter opbygge og oprette det igjen, paa det de Øvrige af Menneskene skal søge Herren, og alle Hedninger, over hvilke mit Navn er nævnet, siger Herren, som gjør alt dette. Gud kjender fra Evighed af alle sine Gjerninger. Derfor dømmer jeg, at man ikke skal besvære dem af Hedningerne, som omvender sig til Gud; men skrive til dem, at de holder sig fra Afguders Urenhed, og fra Horeri, og fra det Kvalte, og fra Blod. Eftersom „Apostlerne og de Ældste" sluttede Diskussionen efter hans Tale og indfattede hans Anskuelse i deres Brev til Menighederne i „Antioch og Syria og Cilicia," saa er det sikkert, at han var høit agtet af sine Brødre.

Nogle mener, at hans Slægtskab til Jesus gav ham mere Indflydelse i Kirken end han ellers vilde have havt, Nogle mener, at han præsiderede over Menigheden i Jerusalem. I al Fald var han meget agtet som en hæderlig og trofast Apostel og en mesterlig Mand blandt de Hellige i sin Tid. Han skrev en almindelig Epistel til „de tolv Stammer i Adspredelsen." Dette Brev udmærker sig ved tydeligt udtalte Rettesættelser og fornuftige Raad i praktisk Liv.

Ogsaa han blev et Rov for Martyrdommen, hvilket skete i Aaret 62 i hans 96de Aar, og blev foraarsaget ved „de Skriftkloges og Pharisæernes" Ondskab. De havde ønsket at føre ham til Doms inden den Tid, men havde ikke kunnet udføre deres nedrige Ønske saalænge Festus regjerede, hvorfor de gjorde et Forsøg under Albinus, hans Efterfølger, medens „Ananus den Yngre var Ypperstepræst for Sadducæernes Sekt." Jacob og flere Andre blev indstævnet for et Raad og dømt som Overtrædere af Loven. Men de „Skriftkloge og Pharisæerne" overtalte ham til at gaa med dem op ovenpaa Templet. De sagde, at det var ønskeligt, at han skulde rette nogle Vildfarelser, som var i Omløb angaaende Kristi Lære, og at det paa den Tid, da mange Folk var i Jerusalem, vilde være en passende Leilighed, og Apostelen samtykkede. Da de var kommen op, sagde de til ham: „Sig os, hvad er Læren om den korsfæstede Jesus;" Og han svarede med høi Røst: „Jesus, Menneskens Søn, sidder i Himmelen ved Majestætens høire Haand, og vil komme igjen i Himmelens Skyer. „Folket, som stod nedenunder, hørte det, og udraabte: „Hosianna for Davids Søn." Hvorpaa de forfølgende Hyklere, som var med ham paa Templet, da de saa, at hvad han sagde, gjorde et godt Indtryk paa Folket, raabte høit, at han „var vildfarende" og var „en Bedrager," og løb til og stødte ham ned af Tindingen, hvorpaa han stod, og han faldt ned i Templets Gaard. Han døde ikke af Faldet, men reiste sig strax op paa sine Knæe og begyndte at bede for sine Mordere. De begyndte da at stene ham, og En traadte til og endte hans Liv med en „Valkestok." Selv Josephus vedkjender, at denne Apostels Død blev beklaget af alle gode Mennesker, endog af „alvorlige og retskafne Personer blandt Jøderne." Hvor forunderligt det er, at endikke en 95 Aars Oldings sølvgraa Haar, eller hans Begjer for at gjøre Menneskene Godt, eller hans andægtige Liv fuldt af trofaste Exempler paa Retfærdighed, at intet af alt dette kan mod-

veie den Blodtørstighed, som betager disse, der, fordi deres egne Hjerter er fordærvet, ikke seer noget Godt hos de hellige Mænd, som Gud til forskjellige Tider har kaldt til sit Ords specielle Vidner og Budbærere.

(Fortsættes.)

Kapitler af Præsident Brigham Youngs Levnetsløb.

(Af E. W. Tullidge. — En Ikke-Mormon.)

(Fortsat fra Side 175.)

Med eet omskiftedes Festligheden til Samtale om Krig; Folkets Jubelfest svulmede og blev til en stolt Uafhængighedserklæring. Ingensinde før har et saadant Heltemod saa pludseligt taget Besiddelse af et helt Folk. Mænd og Kvinder undfangede det ens. Brigham var, som en Erkeengel iblandt dem. Som en Moses havde han anført Nutidens Israel paa deres Flugt, som en David var han nu kaldt til at fri dem fra den overvættes Krigsmagt, som de Forenede Stater kunde sende ud imod dem.

At sige, at Mormonerne blev overrasket med Forbauselse vilde være, at sige Usandhed. De havde længe ventet Saadant. De havde seet Pøbelhobe udrustet imod dem fra Begyndelsen af; men det var ogsaa bleven dem fortalt af Profeten Joseph, tidligt i hans Løbebane, at engang vilde de fra „de Forenede Stater“ komme imod dem i Krig og at Herren skulde befri dem og bringe Ære til sit Navn. Da Profeten ytrede dette havde han ikkun nogle faa Hundrede Disciple, følgeligt var det næsten utroligt. De var end ikke den Gang paa et Sted, hvor det var muligt. Selve Spaadommen kastede en Skygge forud af deres Flytning til Bjergene, ligesom til at indbyde Nationen til Udfaldet; og dets Fuldbyrdelse viser i dem en høiere Bestemmelse end selv de Forenede Staters. Nationen kom nu op imod dem, og opfyldte Profetien bogstaveligt. Deri laa udentvivl Folkets overordentlige Rolighed og Standhaftighed. De havde ingen Tvivl om Udfaldet, endskjøndt de ikke da kunde see, hvorledes Gud vilde udvirke deres Befrielse.

Alt hvad Mormonerne gjorde den Gang, gjorde de med megen Overlæg og Alvor. To Sendebud blev strax afsendt til England for at hjemkalde de til Evropa udsendte Missionærer, og ti tusind Hellige vilde gjerne have reist op det Aar, havde det været muligt, for at dele Skjæbne med deres Brødre og Søstre i Bjergene; men al Emigration var selvfølgelig hævet. Aldrig før var der saadan Enthusiasme, som der da blev i de udenlandske Missioner; og man kunde bedømme den store Begeistring der hjemme efter den, som rørte sig hos de Hellige i Adspredelsen. Man saa den mægtige Nations Hærskare rykke frem mod den Haandfuld i Bjergene, og det med den faste Beslutning,

at tilintetgjøre den mormonske Magt med eet og for evigt, og at ikke levne Noget paa amerikansk Grund, hvoraf Magten atter kunde opstaa. Avisskriverne i Amerika og i Evropa var meget beskjeftiget med disse Forventninger. Det blev vidt og bredt foreslaaet, at Frivillige fra Staterne skulde strømme ind i Utah, gjøre kort Besked med Mændene, tage deres Stæder og Byer i Besiddelse, opfylde Landet med ny Befolkning og tage deres Koner og Døtre til Bytte, og saaledes forstyrre det flertallige Ægteskab. For en Tid var der Udsigt dertil. Mange tusinde længtes efter denne Utahs Igjenfødelse, og havde Regjeringen turdet tilskynde det, vilde Forsøget være blevet gjort. Men, for et sligt Uvæsen kunde en civiliseret Dømmekraft ikke finde nogen Undskyldning, end ikke under Paaskud af Oprør. Idetmindste bragdes Præsident Buchanan til at see saameget, og til at forstaa, at han ikkun kunde gjøre Brug af Unionens regulære Tropper, og det ikkun under Navn af den nye Guvernørs ledsagende Livvagt.

At Guvernør Young kunde være saa rolig, som en Sommermorgen, under slige Omstændigheder, er et historisk Vidunder og et Vidunder i Karakteer. Men han mente at føre Krig med de forenede Stater paa sin egen mosaiske Vis. Han vidste fra først af, at han havde Præsidenten i sin Magt. Hans Udsagn, at han skulde banke Soldaterne dersom de kom imod ham, var ikke nogen oprørsk Ytring, men et simpelt Udsagn af hvad der vilde skee. Han kjendte sig selv og kjendte sit Folk, og vidste, at de ogsaa kjendte ham.

Han besluttede atter at flygte om det blev nødvendigt, og at efterlade Utah i Aske — en Beslutning, der i Historien vilde have fordømt Republikens uretfærdige Fremgangsmaade — den store, eengang exemplariske Republik. Han havde ikke tragtet efter at ligne Israels Moses eller Russernes Alexander. Han besluttede Flugt fordi han nødtes dertil. Han var bleven vant dertil og forstod sig paa Resultatet, og han behøvede ikke nogen anden Mands Exempel. Brigham og hans Folk gjorde ret i saaledes at forsvare sig imod de Forenede Stater. Det gjør intet til Sagen hvorvidt Ludvig den 14de havde noget Krav paa en Part af Nederlandene, saa kan vi dog ikke andet end holde med Wilhelm og hans Folk. Da den unge Helt rev Digerne ned og skjulte Holland under Havets Vand, beseirede han baade Frankrige og Spanien. Som Luxemburg, Conde og Ludvig selv blev slagen af Hollænderen, saa blev Oberst Alexander, General Johnston og Præsident Buchanan slagen af Brigham. Og naar en Anfører findes stor nok og et Folk hengiven og heltemodigt nok, til at hæve sig til saadanne Exempler, da maa Historieskriverne retfærdiggjøre dem, thi deres Børn vil sikkerligt gjøre det. Saaledes vil Mormonerne blive retfærdiggjort i hvad de gjorde i ovennævnte „Krig".

XVII. Kapitel.

Expeditionen til Utah. Gal Politik af Buchanan at sende en Krigshær op istedet for først at sende en Undersøgelsescommission. Præsterne og Journalisterne fryder sig over, at Mormonerne vil blive tilintetgjort. De to Guvernører. Hvorledes Brigham mødte Udfaldet. De Hellige beslutter at lægge deres Stæder øde og fly til Bjergene. Kaptain Van Vliets Ankomst. Guvernør Young sender en retfærdig Bebreidelse til Regjeringen, og proklamerer for Folket at de er ulovligt overfaldet, og sætter Territoriet i Beleirings Tilstand.

Hans sidste Budskab til den lovgivende Forsamling.

Intet kunde have været mere upolitisk end for Statsmændene at komme til den Slutning, at Utah var skyldig i Oprør førend en Undersøgelsescommission havde afgjort det; og i al Sandsynlighed kunde det ikke forventes, at et saadant krigsmæssigt Optrin mod et tro og velmenende Folk, vilde have gode Følger, og intet kunde have været mindre logisk end at antage for sikkert at Mormonerne havde forkastet den nye Guvernør førend han blev sendt til dem eller end ikke udvalgt; dog var Expeditionen begyndt at blive udrustet førend Guvernør Cumming fik sin Beskikkelse.

Paaskudet for denne Adfærd blev fabrikeret af Dommer Drummond, som rapporterede at nogle Mormoner havde brændt Regjeringens Protokoller. Det var ogsaa rapporteret at Brigham Young havde erklæret, at han var og ville fremdeles være Mormonernes Guvernør, trods de Forenede Staters Uvillighed. Udfaldet viste, at Protokollerne var ikke brændt, men i god Behold, og at den nye Guvernør blev modtaget med den Ærbødighed, som tilkom ham; og det kan ydermere bevises at han fra først til sidst stod i et særdeles godt Forhold til Mormonerne.

Hele denne Affære bærer Præget af, ikke at Mormonerne var oprørsk, men at Regjeringen, begjerlig efter at forstyrre det „besynderlige Folk", indbildte sig at de var, for at nøde dem til at blive det. Det første Spørgsmaal synes at have været: „Vil Brigham Young slaas?" Det var netop Spørgsmaalet senere da Vicepræsident Colfax brugde de samme Ord, og som blev Begyndelsen til General Grants Ondskab mod Mormonerne. Svaret var naturligvis i Buchanans Tid, at Brigham Young vilde slaas. Mormonerne kunde ikke undgaa det, medmindre de godvilligt opgav deres religiøse Institutioner, eller flyttede udenfor Nationens Grænser. Det Første kunde de ikke gjøre, og det Sidste vilde de ikke. Men de Angribende tænkte, at Seiren vilde ialfald blive vunden med Lethed og at Omkostningerne vilde blive rigeligt dækket. Et Territorium med 150 Stæder anlagt, vilde findes forladt; Amerikas mineralske Rygben vilde falde i deres Hænder; og den „civiliserede Verden" vilde være friet for Mormonerne og Mormonisme. Det var Hensigten med denne taabelige og bekostelige Expedition!

Saadanne Anskuelser og Spekulationer, nogle af dem vilde og umenneskelige, udtalte sig med Begeistring i Aviserne og fra Prædikestolene. Uddrivelse var alvorligt paatænkt, og en meget almindelig Mening var den, at de ugifte Soldater efter Seiren skulde tage Mormonernes Koner og Døtre som Bytte.

Intet kunde have været mere almenyndet end denne Expedition var i Begyndelsen; men efter mange Gjenvordigheder til Soldaterne og Ydmygelse til Nationen, fik det Hele tilsidst et mislykket Udfald. Den fortjente Løn fulgde, og Regjeringen stod beskæmmet.

(Fortsættes paa Side 203.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Storheden af Guds Sag.

Hvilken en Glædens Kilde det er, for en retsindig Sidste-Dags Hellig at betragte Storheden af Guds Værk! Dets storartede Opkomst frembryder for den Betænksomme ligesom en opgaaende Sols klare Straaler. Al dens Skjønhed sees ikke først, men sikkert og stadigt hæver den sig og sender sin godgjørende Indflydelse ud over Verden, indtil Menneskeheden bader sig i dens oplivende Varme og fryder sig i dens deilige Belysning. Med en guddommelig Befalings Bestemthed hæver Solen sig høit paa Himmelen i sit bestikkede Løb, „skinnende paa de Retfærdige og de Uretfærdige," idet Jorden dreier sig omkring efter sin bestemte Orden, og visse Konditioner undergiven, nyder af dens milde og velsignelsesrige Indflydelse. Aarhundreder er henrunden uden at Menneskene har tvivlet om denne himmelske Belysnings bestemte Komme Dag efter Dag.

Med en lignende Vished er det, at den Allerhøiestes Hellige betragter det store Værks Fremskriden, som de er beskjæftiget med. Med uindskrænket Tillid til dets guddommelige Stifter skuer vi frem mod Kirkens kommende Herlighed, idet den kommer i sin majestætiske Fremmarsch og udsender sit guddommelige Væsens deilige Straaler over den formørkede Verden.

Men som denne Planets Beboere ikkun kan nyde Solens Velsignelser iforhold til deres Stilling og Tilstand, saaledes kan Menneskene ikkun komme til at nyde Godt af Evangeliet, naar de frivilligt bereder sig dertil. De, som saaledes modtager Evangeliet, glæder sig i Tilværelsen, og Intet er dem saa ønskeligt som Guds Riges Triumph. De sidste Dages Hellige er formedelst Guds Godhed bleven delagtig i Evangeliets himmelske Lys. De vandrer under Guds Aands Indflydelse og veed, at Kilden til deres Lyksalighed er uudtømmelig. Den Sag, vi har viet os til, er den levende Guds Gjerning. Han gjør det for at glæde sine Børns Hjerter med evig Herligheds Glans. Vel er det endnu ikkun i Daggryet af sin Deilighed, men Lyset tiltager stadigt, og dets gyldne Straaler strækker sig ud over Horizonten og bebuder den lange Nats nær forestaaende Ende. Vildfarelsens og Vankundighedens Taage vil skjule dets Klarhed for en Tid, men vi veed, at denne Taage vil blive adspredt, og Sandhedens deilige Lys vil frembryde i sin Glans og sin Storhed og oplyse den ganske Verden. De Hellige har en urokkelig Tro og Tillid til, at Guds Værks Seir er vis Tanken derom er deres Sjæls Fryd, og uagtet deres mange Prøvelser veed de, at „den mørkeste Time er lige før Dag;" og uagtet Herligheden kommer langsomt, er den dog sikker og vis. Kirken er stiftet efter Aabenbaring. Guds Præstedømme regjerer og velsigner Menneskene med dets trøsterige Inspiration. De Hellige besidder hellige Løfter og nyder himmelske Gaver. Riget er oprettet for aldrig at blive kuldkastet. Og den almægtige Gud har erklæret, at det skal udbredes og tiltage i Herlighed, Magt og Storhed.

Gjennem Guds Riges milde Indflydelse vil Landet blive gjenvundet fra sin Ufrugtbarhed; Torne og Tidsler skal ikke findes der; Synd og Ugudelighed skal afskaffes og Kristi Herredømme skal naa fra den ene Ende af Jorden til den anden. Hvilket storartet Skue for det profetiske Øie! Hvor glædelige er ikke Evighedens Udsigter! De Hellige burde fryde sig og være meget glade, fordi Tiden stunder til, da Alt hvad sagt er ved Aabenbarings Røst, skal blive fuldbyrdet.

Notits.

Konferencen i Kjøbenhavn vil tage sin Begyndelse Lørdagaften den 8de April Kl. 8 i St. Regnegade Nr. 26. og fortsættes Søndag Fm. fra 10—12 og Eftermiddag fra 2—4 i Rømersgade Nr. 22 og i St. Regnegade Kl. 6 Aften.

H. J. Christiansen.

Opposition.

Stærkere end Østenvind og mægtigere end Havets Bølger er det Princip, som dette Ord betyder.

Den første Opposition imod Sandheden og imod Menneskenes Velfærd og Lyksalighed, opkom i Himmelen, da Lucifer, Morgenrødens Søn, med Uforskammenhed modstod Himmelens Love og de Love, som Jorden skulde regjeres ved, og stod frem i aabenbar Oprør mod Gud. Førend dette skete, blev noget af den store og herlige Plan kundgjort, som var lagt til Erfaring, Lærdom, Igjenløsning, Salighed og endelig Ophøielse for Guds Børn. Og der Himmelens Hærskarer hørte det, udbrød de tilsammen og raabte af Glæde; og Stjernerne blandede deres Røster i det store Kor og sang Lovsang for den almægtige Konge. Der var vissselig Glæde. Men, hvor Scenen blev forandret! Satan, som engang var en deilig opstigende Stjerne, undfangede Misundelse i sit Hjerte. Han var ivrig, ærgjerrig, og tragtede efter en Magt, som han ikke formaaede at bruge. Han ønskede helst at gjøre sin egen, trodsige Villie, hellere end Faderens guddommelige Villie. Ligesom mange i vore Dage tænkte han udentvivl at han blev gjort Uret og berøvet sin Frihed fordi han, paa en Maade, blev standset i at følge sin forfængelige Indbildning og onde Tilbøielighed. Denne bitre Følelse lykkedes det ham at indgyde hos Andre, indtil en Trediedel af Himmelens Hær gjorde Opstand. Følgerne deraf var, at Satan og hans Tilhængere blev overvunden og nedstyrtet fra Lysets Regioner til Jorden og blev til Djævelen og hans Engle.

Han blev overvunden, men ikke al-

deles berøvet sin Magt; og derfor vedbliver han at opponere mod Sandhed og Retfærdighed, hvilket først viste sig i Edens Have. Ved List og forfængelig Philosophi forførte denne Erkefiende vore første Forældre. Derefter indgjød han Egenkjerlighed og Misundelse i Kains Hjerte, som udgjød sin Broders uskyldige Blod, som ogsaa da indgik i Forbindelse med dem, som elskede Løgn og hemmelige Vederstyggeligheder. Fra Skabelsens Begyndelse indtil nu har denne Mørkets Magt og Gjenstridighed været virksom og har forledet og omtumlet Menneskesjælene ligesom en let Baad paa de vilde Bølger, og ak! hvor mange er ikke falden!

Jesus siger, det er umuligt, at Forargelser ei skal komme." Hvorfor? Den store Prophet Lehi siger, at det er nødvendigt, at der er Modsætning i Alting. Uden det kunde Retfærdighed ikke være til; ei heller Ugudelighed; ei heller Hellighed; ei heller Elendighed; hverken Godt eller Ondt. Alle maa smage det Bittre for at kunne kjende det Søde.

Det er sikkert, at Oppositionen er her paa Jorden og kommer ind i enhver Næringsvei og ethvert Foretagende, som beskjeftiger vor Opmærksomhed. Det er det steile Bjerg vi skal opad, paa hvis høieste Spids ligger Ypperlighed og Hæder. Det er den Blanding af Vildfarelse og Sandhed, som vi skal sanke Kundskab af. Det er Fristelserne, der forelægges os, at vi haver at undfly for ikke at blive skyldig i Synd. Og endelig er det Verden, Kjødet og Djævelen, at der maa overvindes og bindes, dersom Mennesket skal arve evig Salighed.

Den idelige Strid mod disse Magter tjener til at holde vore Sverd blanke. Naar det fine Staal lægges til den hurtigt omløbende Smergel, saa vil denne Smergel, ved Friktionen, polere og skærpe Staalet, saa at det bliver til et nyttigt Redskab i den dygtige Arbeiders Haand. Saaledes er det med det Individ, som kommer i Berørelse med det Onde, eller rettere mod det, som kommer i Modsætning til det Gode; Individet bliver derved lærd, erfaren, oplyst og nyttig blandt sine Medmennesker.

Efter praktisk Vis siger man, at Konkurrencen eller sammentræffende Omstændigheder er det, som sætter Liv i Forretningen; men teknisk talt er det ikke saaledes. Det er netop det Modsatte til Liv. Men hvor det findes i Forbindelse med Handel eller Haandtering, vil det anspore de Paagjeldende til forøget Virksomhed og gjøre dem klogere, skaffe dem en værdifuld Erfarenhed, saafremt de er standhaftig og ikke lader sig henrive af Strømmen eller afskrække af Modstanden, hvorimod de, der ikke har Mod eller Dømmekraft nok til at kunne bestaa i Kampen, bliver overvunden og ruineret.

„Det er nødvendigt, at Forargelse kommer; men vee den, ved hvilken den kommer!" Ungdommen i vort Territorium har Forargelser, Oppositioner, Onder osv. at strides med, i Skikkelse af Brændevinsudsalg og andre Lastens Opholdssteder, Usædeligheder, forføriske Individer, lave Skrifter og deslige, hvilket foreligger deres Opmærksomhed og lister sig ind paa dem ligesom Tigeren paa sit Rov. Disse er de Redskaber, som Satan bruger til at opponere mod Menneskene og drive dem — især de Hellige — fra deres Edens Have, og til at bringe dem under sit Ban, hvor enhver Fornøielse er en Spot, Lyksalighed et Bedrag, og Liv en vedvarende Pine. Men Oppositionens Overvindelse — det vil sige vedvarende Strid mod det Onde — vil tjene til at skjærpe Forstanden, uddanne Manererne, forøge Kundskaben, opløfte og forædle og sætte en saadan Helt iblandt de Fornemste i et kongeligt

Samfund, og tilsidst forplanter ham (eller hende) til de himmelske Boliger heroventil, hvor der vil være evig Omgang med de Ædle i Himmelen.

(Efter «Salt Lake Contributor».)

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Fortsat fra Side 199.)

Hvad Guvernør Young og Mormonerne havde gjort, vil, naar der dømmes efter Kjendsgjerningerne, sees at være det retmæssige Resultat af tilstrækkelig Aarsag. Den samme Slutning maa man komme til i Henseende til Indianernes Bevegelser, som i deres udannede Tilstand fulde af Hevngjerrighed, blev i høieste Grad opbragt fordi Tropper sendtes over Sletterne til Mormonerne. Leilighed var dem given af Regjeringen til at hevne sig; og lad det ikke glemmes, at Expeditionen blev placeret under General Havney' Kommando, som er bedre kjendt under Navnet «Spuaw-Killer», det er „Kvindedræber", fordi han havde dræbt Kvinderne i en Indianer-Leir i Mændenes Fraværelse. Hvorledes Indianerne ansaa denne Kvindedræbers Beskikkelse til Anfører for denne Expedition, kan let indsees. Heller ikke var det blot Indbildning, thi det viste i alvorlige og forskrækkelige Tilkjendegivelser. Saasnart som Tropperne havde paabegyndt deres Marsch, kom Afsendelser af Høvdinger og berømte Krigere til Guvernør Young, og tilbød ham deres Tjeneste og Stammernes Alliance. De kom fra Egnene langs med Floderne Colorado, Missouri, Columbia og Platte, og fra Nevada; og havde han modtaget deres Tilbud, vilde de sikkerlig have samlet sig med deres militære Styrke allevegne fra og gaaet ind paa en almindelig Hevn. Det maa ikke glemmes, at Mormons Bog selv bekjender sig at være Amerikas gamle Beboeres Historie; at Indianerne veed det; og at Tusinder af dem virkelig tror den Bog at være deres Forfædres efterladte Testamente. Lad os hertil lægge den Kjendsgjerning, at siden Mormonerne maatte forlade Nauvoo og har opholdt sig i Ørken, har de røde Mænd betragtet dem som deres Brødre, der ligesom dem var bleven utaaleligt forurettet og fornærmet, og havde baaret det med Langmodighed; og vist er det, at en Alliance mellem Mormonerne og de indianske Stammer overalt fra, vilde have udgjort en stærk Krigmagt, og vilde have været ligesaa naturlig som frygtelig.

I denne Krig mod Mormonerne saa de røde Mænd, ligesom i et Speil, en tydelig Forvarsel om deres egen Skjæbne, og derfor var de saa begjerlige efter at gjøre en Alliance med Guvernør Young og hans Folk. Men i hin kritiske Time ønskede han fremfor næsten alt andet, at de skulde holde Fred, og roligt oppebie Udviklingen af Resultatet. De var ikke de Redskaber, han havde Brug for den Gang. Han kunde styre sit eget Folk om de var aldrig saa vrede, og under Forurettelser, hvor neppe noget andet

Folk paa Jorden vilde ladet sig overtale til Fred; men havde disse de røde Mænd først begyndt deres blodige Fremfærd, saa kunde Intet have bundet deres Hænder; enten vilde de eller deres Fiender have lidt et fuldkommen Nederlag. De kunde ikke see det i noget andet Lys. Besynderligt er det, at disse betydningsfulde Kjendsgjerninger er bleven saa lidet taget i Betragtning.

„Gaa hjem," sagde Guvernør Young til hine Delegerede, „og hold Fred med de Hvide og med hverandre. Den store Aand vil krige for os og for Eder, dersom I vil gaa hjem og bo tilsammen i Fred og lade de Hvide være." Havde en ødelæggende Krig virkelig begyndt mod hans Folk, vilde Young have talt anderledes til dem. Forestil Eder de to Hundrede Byer lagt i Aske, og hine Ørkens Dale, som var bleven bragt til at blomstre som en Rose, besudlet med Blod; forestil Eder at see Kvinder og Børn søge Skjul i Huler og i Bjergenes Kløfter. Forestil Eder en Armee paa titusind Mand, Skarpskytter, brave Mænd med en Bevidsthed om en retfærdig Hevns Mission. Lad derpaa Fantasien fuldføre Maleriet ved at bringe alle Kontinentets indianske Krigere tilsammen i en Alliance med Mormonerne! Havde der derefter bleven et Tusinde Masakrer, vilde det have været Følgerne af det amerikanske Folks egen Opførsel. Regjeringen, som var Ophav til Krigen, Præsterne og Redaktørerne som fremskyndte den, og Folket som samtykte deri, alle vilde have været skyldige i de blodige Optrin; — ikke Guvernør Young og Mormonerne.

De Følelser der rørte sig hos Mormonfolket paa den Tid var ikke af nogen tvivlsom Beskaffenhed, hvilket kan sees af følgende Udtog af Guvernør Youngs Taler til sit Folk.

„Løgnere har rapporteret, at dette „Folk har gjort sig skyldig i Høiforræderi' „og alene paa disse Beskyldninger har „Præsidenten beordret Tropper udsendt „til at assistere ved Embedsmænds Indsættelse. Dersom disse Embedsmænd „er lig andre, som før er bleven sendt „hertil, (og vi har Grund til at tro de „er; de vilde ellers ikke komme, for de „veed, de er ikke velkommen), er de af „samme Slags, saa er de nogle stakkels „forfaldne Politikere, uskikket for det civiliserede Samfund, hvorfra de kommer, „og saa bliver de dragoneret paa os som „Embedsmænd. Jeg føler, at jeg vil ikke „taale sligt Traktemente, (og det er nok „at sige) thi vi er lige saa fri som Luften her paa Bjergene. Dette Folk er „frit; de er ikke trælbunden til nogen „Regjering paa Guds Fodskammel. Vi „har ikke overtraadt nogen Lov, ei heller „mener vi at gjøre det, men at nogen „Nation skulde komme og ødelægge dette „Folk — om Gud den Almægtige vil „hjelpe mig skal det ikke skee!

„Vi har taalt nok af deres Undertrykkelse og Uforskammethed, og vi vil „ikke taale mere af det, thi der er ingen „retfærdig Lov, der fordrer mere Langmodighed af os. Og jeg vil ikke indlade Tropper her for at beskytte Præster „og Kjeltringpak i deres Bestræbelser „for at fordrive os fra Landet, som vi „bor paa. Gud vil ikke vi skal fordrives, „thi han har sagt: ,Om I vil hævde „eders Rettigheder og holde mine Bud, „saa skal I aldrig mere blive bunden „under eders Fiender.' De siger, at deres Krigshærs Komme hertil er lovligt, „og jeg siger, at det er ikke. „Hvo, som „siger det, er moralsk fordærvet. Kom „med jeres Tusinder af ulovligt sendte „Soldater, og jeg lover Jer i Israels „Guds Navn, at de skal forsvinde som „Snee om Sommeren. I kunde ligesaa „gjerne fortælle mig, at I kunde gjøre

„Helvede til et Krudtmagasin, som I „kan fortælle mig, at de mener at have „Tropper liggende her og til samme Tid „holde Fred! Jeg har sagt, at dersom „dette Folk vil efterleve deres Religion, „saa vil det gaa os vel; og jeg har „sagt Eder, at om der er nogen Mand „eller Kvinde, der ikke er villig til at „ødelægge enhver Ting af deres Eiendele, „som kunde være til Nytte for en Fiende „hvis det blev efterladt, saa vilde jeg „raade dem til at forlade Territoriet. „Og jeg siger det atter idag; thi naar „Tiden kommer til at brænde og øde„lægge vore Eiendomme, om da nogen „Mand tager sig for at bevare sin Eien„dom, vil han blive behandlet som en „Forræder; thi ,Dommen vil blive ført „efter Linien, og Retfærdighed efter Bly„lodbet.' Nu kan de Frygtagtige gaa i „Fred; men skulde den Tid komme, da „maa de ikke komme os iveien. Førend „jeg vil atter taale, hvad jeg har taalt „i forbigangne Tider, før skal der ikke „den mindste Bygning eller saamegetsom „en Fod Planke eller et Hegn eller et „Træ eller en Smule tørt Græs eller „Hø, som kan brændes, blive efterladt „til vore Fiender. Jeg har svoren, om „vi drives til Yderlighed, at aldeles lægge „dette Land øde i Israels Guds Navn, „og vore Fiender skal da finde det lige„saa ufrugtbart, som det var da vi kom „her."

Det var i et saadant Øieblik at Kaptain Van Vliet ankom til de Helliges Stad. Guvernøren, General-Løitnanten, General-Adjudanten og Apostlerne modtog ham særdeles hjerteligt, men med et aaben Program. De tog ham ind i deres Haver. Søstrene viste ham Paradiset, som deres Kvindehænder vilde lægge øde, hvis den Hær af Voldsmænd kom ind. Han blev forfærdet ved Udsigterne. Hans almindelige Dømmekraft tabte sig i Forundring over saadanne overordentlige Exempler. Til Albert Carringtons Hustru, i hvis Have han gik og talte med Guvernøren og Andre, udbrød han: „Hvad, Madam! vilde De „samtykke i at see dette yndige Hjem „lagt i Aske og denne skjønne Frugthave „ødelagt?"

„Ja!" sagde Søster Carrington med Heltemod. „Jeg vilde ikke alene give „mit Samtykke dertil, men jeg vilde sætte „Ild paa mit Hus med mine egne Hæn„der og nedhugge hvert et Træ og op„rykke hver en Plante!"

Kaptain Van Vliet rapporterede saaledes til den kommanderende General for Armeen:

„Han (nemlig Guv. Young) sagde, at Mormonerne var bleven forfulgt, dræbt og plyndret i Missouri og Illinois af Pøbelen og af Stats-Øvrighederne, og at nu var de Forenede Staters Regjering ifærd med at gjøre det samme, og at derfor han og Folket i Utah havde besluttet at modstaa al Forfølgelse i Begyndelsen, og at de Tropper, der nu var i Anmarsch, skulde ikke komme ind i Saltsødalen. Idet han udtalte disse Ord, gav alle de Tilstedeværende deres hjertelige Bifald. I min Samtale med Guvernøren og de fremragende Mænd sagde jeg dem rentud, hvad jeg saa, at Følgerne af den Fremgangsmaade vilde blive. Jeg sagde dem, at de kunde nok hindre denne Militærstyrke fra at komme igjennem de svære og vanskelige Passer, men at Regjeringen næste Aar vilde sende Tropper nok til at overvinde al Modstand. Svaret herpaa var ufravigeligt det samme: „Vi forstaar ret vel, at det vil blive Tilfældet, men naar de kommer, vil de finde Utah som et Øde, hvert et Hus vil være brændt til Jorden, hvert Træ nedhugget, og enhver Ager ødelagt. Vi har flere Aars Pro-

viant, hvilket vi vil gjemme, og da fly til Bjergene og byde Trods til al Regjeringens Magt."

Om Søndagen overværede jeg deres Gudstjeneste, og i Løbet af en Tale, som Ældste Taylor holdt, hentydede han til Troppernes Komme og sagde, at de skulde ikke komme ind i Territoriet. Han bemærkede da, at rimeligtvis en overvættes Styrke vilde blive sendt imod dem, og ønskede alle de Tilstedeværende, som vilde sætte Ild paa deres egne Bygninger, nedhugge deres Træer og lægge deres Marker øde, at opløfte deres Hænder, og hele Forsamlingen, som talte over fire tusind Personer, løftede den høire Haand i samme Øieblik."

Følgende Udtog af Samtaler mellem Guvernør Young og Kaptain Van Vliet den 12. og 13. Septbr. 1857, vil være interessante, eftersom de fandt Sted førend de modtog Beretningen om den i Mountain Meadow stedfundne Massaker. Skjøndt de nu for første Gang offentliggjøres, er dog deres Rigtighed paalidelig, eftersom de er udskreven af Apostel Woodruffs private Journal, og var oprindelig nedskreven nogle Timer efter at de blev udtalt og er tilstrækkelig bekræftet af Mange, som da var tilstede:

Guvernør Young: Vi ønsker ikke at fegte mod de Forenede Staters Regjering, men om de nøder os dertil, vil vi gjøre det Bedste vi kan; og jeg vil sige Dem, at saa sandt som Gud lever vil vi gaa af med Seiren, thi vi forlader os paa ham. Gud har oprettet sit Rige paa Jorden, og det vil aldrig falde. Vi skal gjøre alt hvad vi kan til at undgaa et Sammenstød, men om de nøder os dertil vil Gud omstyrte dem. Om de vilde lade os være i Fred, og sige til Pøblen: „Nu maa I gaa ud og dræbe Mormonerne, om I kan, men vi vil ikke have noget dermed at gjøre," det vilde være alt, hvad vi vilde forlange; men for Regjeringen at opstille af Hæren imod os, det er Noget, der er altfor lavt og ryggesløst for en hæderlig Nation at gjøre, og Gud vil sætte dem til Foragt, som gjør det. De sender deres Tropper hertil blot for at holde os indtil en Pøbelhob kan komme til at slagte os, ligesom skeet er før. Vi understøtter Konstitutionen, og vi elsker den og respekterer Lovene; men det er formedelst Lovenes fordærvelige Administration, at vi lider Uret. Dersom Loven var bleven haandhævet i Missouri, vilde Guvernør Boggs have faaet Strikken om Halsen, som og hine, der myrdede Joseph Smith og Hyrum, og de andre Nidinger, som uddrev os af Staterne. Ikkun faa af de Embedsmænd, som er bleven sendt hertil, har følt nogen Interesse for os, men de har derimod mange Gange søgt at ødelægge os.

Kaptain Van Vliet: Det er Tilfældet med de fleste Mænd, som sendes til Territorierne. De erholder deres Embeder som en politisk Belønning, eller som et Trappetrin til Senator-Værdigheden; men de har ingen Interesse tilfælles med Folket. Dette Folk er blevet værre beløiet end noget andet Folk, jeg har kjendt. Det Værste Regjeringen nu har imod Eder er det, at I beskyldes for at have brændt Protokollerne.

(Fortsættes.)

Udtog af et Brev.

Saltsøstad den 5 Marts 1882.
Præsident C. D. Fjeldsted.
Kjere Broder!

— — — Jeg modtog forleden Dag et Brev fra Bro. P. O. H. og skrev ham nogle Linier tilbage. Mine Forretninger har i længere Tid presset mig saa strengt, at jeg har haft kun liden Tid til Brevskrivning. Alligevel har jeg husket paa Deres Brev, og glæder mig nu ved at lade Dem vide, at jeg har modtaget det.

Verden — især den vestlige Halvkugle — synes bogstavelig at være oprørt over Mormonspørgsmaalet. Saadant opvakt Had og Bitterhed har maaskee aldrig før været saa almindeligt udbredt som nu. Først var det i et Nabolav, saa i en Landsby, saa i en Stad, derefter i et County (Amt) og saa i en Stat, siden to Stater tilsammen, men nu er det den hele Nation, og maaskee snart det vil blive Jordens Nationer i Forbund, men alt dette gjør jo intet til Sagen? Den lille Sten skal jo slaa Billedet paa Tæerne, og den hele Statue sønderknuses. Allerede føles den lille Stens tiltagende Kraft at virke paa Billedet, som snart vil føle hele Vegten af dens uimodstaalige Magt, Sandhedens Magt, i dens tiltagende Fremfart til dens uforanderlige Bestemmelse. Lad Vinden blæse, og Stormen rase i sin Grumhed, men Guds almægtige Haand vil styre Zions Skib over det religiøse Havs brusende Bølger til Fredens sikre Havn hinsides. Med de Retfærdige i Zion staar det godt til; men Hykleren begynder at føle sig usiker. Helbredstilstanden er i Almindelighed god, og Udsigterne, undtagen i Kongressen, er lovende og trøsterige.

Med Kjerlighed og Agtelse for Dem og alle Brødrene i Missionen er jeg Deres Broder i Fredens Evangelium.

Jos. F. Smith.

Blandinger.

Der siges at en Madam Eiserpeter boende i Maple Lake i Minnesota, som er 83 Aar gammel, skal nylig være nedkommen med et velskabt Drengebarn.

For nylig fandt en Dreng i Ny York en Blikdaase paa en Mødding. Daasen indeholdt Noget, som var fedtagtigt, og i Tanken om, at det var Fedt kastede han den i en Ild, som brændte paa Gaden, og Følgen var en Explosion, der dræbte Drengen og saarede 10 andre Personer.

I Ny York indespærrede Politiet en Kvinde alene fordi hun brugde Mandsklæder for at faa en større Løn for det samme Arbeide, som hun ellers i kvindelige Klæder vilde faa en langt ringere Løn for.

Dampskibet Bahama, hjemmehørende i Quebec, er paa Veien fra Vestindien til Ny York, forulykket den 9de Februar, under en voldsom Storm 575 engelske Mil fra Ny York. Mandskabet og Passagererne forlod Skibet i to Baade, den største, Kaptainens Baad, med 17 Personer kæntrede, og alle de antages at være omkommen. De Øvrige optoges af Skibet Glennar fra Calcutta, som bragde dem til Ny York. Tre eller fire af Mandskabet forblev ombord paa Bahama fordi de saae, at Baadene allerede var overfyldt. Alt efter „Vikuben"

Rettelser. I den sidste danske Udgave af Mormons Bog, Side 533, de to sidste Linier, læs: thi Herren bragde Mulek ind i det nordlige Land og Lehi ind i det sydlige Land. Behag at rette det i Deres Bøger med en fin Pen.

I forrige Nummer af Stjernen Side 178 første Spalte, 17de Linie fra oven afstaar: dog sender I eders Bøn til at læres af dem. Læs: Børn istedetfor Bøn.

Døde. Den 22de Febr. Niels Franklin Jensen, Søn af Niels og Nicoline Jensen, født i Lehi i Utah den 2den Aug. 1881.

Moder Whitney døde i Saltsøstad den 21. Febr. 81 Aar gammel. Hun var det næst ældste Medlem i Kirken, og har sunget mange Gange ved Aandens Gave i Adams Sprog. Hun var Bedstemoder til den unge Biskop Whitney, som er paa Mission i England. Hendes Mand, som var den anden præsiderende Biskop i Kirken døde i 1850.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.